

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **mjr. Mgr. Bc. P. Z.,** narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Novákem
se sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**
se sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2022, č. j. PPR-14828-6/ČJ-2022-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2022, č. j. PPR-14828-6/ČJ-2022-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Nováka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby ve věcech služebního poměru ze dne 21. 2. 2022, č. j. PYRO-461-17/ČJ-202-940012, a to ve výroku I. a II. V ostatních částech zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změny. Ve znění napadeného rozhodnutí byla výrokem I. prvostupňového rozhodnutí zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za období od 24. 5. 2017 do 26. 4. 2018 z důvodu promlčení podle § 206 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru podle § 207 odst. 1 tohoto zákona činí 3 roky, není-li stanoveno jinak, a marně uplynula dnem 27. 4. 2021 (dnem doručení žádosti). Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byla ve znění napadeného rozhodnutí zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu, vyjma části žádosti, o níž je rozhodnuto výrokem v bodu č. I., III. a IV., neboť systém výkonu služby expozitury České Budějovice odboru munice Pyrotechnické služby Policie České republiky nenaplnuje zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, tudíž nevznikl právní nárok na doplacení služebního příjmu. Výrokem III. byly žalobci přiznány nároky na doplatek služebního příjmu v příslušném období od 27. 4. 2018 za měsíce červen 2018, říjen 2018 a červen 2019, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť podíl výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích naplňoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, a vznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu, v celkové výši 13 962 Kč služebního příjmu. Konečně IV. výrokem byly zamítnuty nároky na doplatek služebního příjmu v příslušném období od 27. 4. 2018 za měsíce květen 2018, červenec 2018, srpen 2018, září 2018, listopad 2018 až květen 2019, červenec 2019 až prosinec 2020, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť podíl výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích nenaplnoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 % není validní a nevznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu.

Žalobní body

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že standardní výkon služby příslušníků Pyrotechnické služby je rozvržen tak, že v době od 8:00 do 20:00 hod. je služba zajištěna prostřednictvím dvou příslušníků, kteří jsou přítomni na služebně a vykonávají společně tuto směnu, a od 20:00 do 8:00 hod. navazuje pro jednoho člena směny pohotovost. Tato služba je pracovníky zajišťována 24 hodin denně 7 dní v týdnu. Žalobce tvrdil, že shora popsáním rozvržením pracovní doby jsou naplněny zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. K tomu žalobce poukázal na § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., s tím, že splňuje definiční znaky dvousměnného a současně též nepřetržitého výkonu služby. Pro dvousměnný provoz musí být splněna podmínka vzájemného střídání příslušníků, které se uskutečňuje v rámci 24 hodin jdoucích po sobě, což v projednávaném případě splněno bylo. Skutečnost, že část služby (12 hodin) je konána v režimu pohotovosti, resp. mimo služebnu, není dle žalobce v dané věci právně významná.

3. Žalobce má za to, že na výkon služby a výkon pohotovosti jsou kladeny stejné nároky, vyjma změny pracovního místa v době pracovní pohotovosti. Náplní práce žalobce je být připraven k zabezpečení potřeb Pyrotechnické služby a neprodleně reagovat na pokyn a dostavit se do místa výkonu práce. Činnosti vykonávané příslušníkem Pyrotechnické služby v rámci pohotovosti jsou tak shodné s činnostmi, které tento příslušník vykonává v rámci běžné služby. Poznamenal, že po výkonu 24 hodinové směny nastupuje na jeho místo jiný příslušník, který vykonává službu ve stejném režimu.
4. Tvrdil, že jeho výkladu nasvědčuje i teleologický výklad § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., neboť jeho smyslem je ve spojení s § 114 odst. 2 tohoto zákona bonifikovat příslušníky, kteří konají službu ve směnném provozu po dobu minimálně 24 hodin a pravidelně se v ní střídají. V dané věci není rozhodné, zda je služba konána výhradně na služebně či částečně na služebně a částečně v místě bydliště příslušníka formou pohotovosti. Pokud by zákonodárce chtěl bonifikovat toliko příslušníky, kteří konají směnnou službu na služebně, pak by jistě tento definiční znak zakomponoval do definice směnného či nepřetržitého výkonu služby. To se však nestalo.
5. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 1 As 247/2021-40, podle kterého příslušníci vykonávající pracovní pohotovost jsou jediní, „kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby...“, obdobně jako v době služby. Dále pak žalobce poukázal na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 2. 2018 (Ville de Nivelles v. Rudy Matzak, C-518/15), podle kterého pokud zaměstnavatelé svým zaměstnancům uloží povinnost dostavit se na základě pokynu zaměstnavatele ve velmi krátké době na pracoviště, je tato doba pracovní pohotovosti považována za pracovní dobu.
6. Namítal, že rozdělení směn bylo pouze formální, účelové a motivované snahou žalovaného o finanční úspory. Takovýto přístup dle žalobce nelze aprobovat. Nařízení pracovní pohotovosti představuje výjimečný prostředek, který má být využíván výhradně a pouze v případech naléhavé potřeby. Není možné pracovní pohotovosti ve skutečnosti nahrazovat druhou směnu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, č. j. 4 As 407/2021-50, podle kterého ani tvrzení, že v době pracovní pohotovosti příslušníci nevykonávali žádnou činnost nebo případně se uchýlí k odpočinku, nemůže být právně relevantní, jelikož to byli pouze a výlučně oni, kdo museli být stále připraveni činnost vykonávat.
7. Žalobce rovněž odkázal na důvodovou zprávu k § 114 zákona č. 361/2003 Sb., ze které dle žalobce vyplývá, že rozhodujícím kritériem pro zařazení do tarifní skupiny je složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané služby a dále také odborné zkušenosti podmiňující výkon služby, nikoliv tedy místo konání služby. Skutečnost, že část služby je konána mimo služebnu, tedy automaticky neznamená, že je vyloučen služební režim dle § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb.
8. Konečně žalobce poukázal i na stanovisko personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007, podle kterého zvýšený tarifní služební příjem má náležet těm příslušníkům, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a v neděli, a u kterých dochází při výkonu služby k zasažení biorytmu a společenského a rodinného života (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53). Dle žalobce rozvržení pracovní doby zasahuje zásadní měrou do jeho biorytmu, společenského a rodinného života. Zásah do biorytmu žalobce spatřoval již v rozvrhu doby služby, tedy ve dvou 12 hodinových úsecích, které na sebe bezprostředně navazují. Navíc

podstatná část služby je konána v době od 22. do 6. hodiny ráno, čímž je nepochybně narušen spánkový cyklus žalobce. Zásah do společenského a rodinného života žalobce dovozoval ze skutečnosti, že služba zasahuje do cca 80 % všech víkendů a státních svátků. Připomenul, že při pohotovosti je příslušník podstatně omezen v plánování osobního volna.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobce opakuje své námitky a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. Žalovaný uvedl, že se tvrzení žalobce nezakládají na pravdě, neboť způsobem, jakým žalobce v žalobě předestírá službu, není služba příslušníkům odboru munice Pyrotechnické služby plánována, ani jimi vykonávána. V této věci byl posouzen konkrétní režim služby žalobce, a to z toho pohledu, zda naplňuje podmínky pro přiznání zvýšeného základního tarifu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.. Pro tyto účely byly služebními orgány obstarány náležité podklady. Bylo zjištěno, že žalobce v posuzovaném období vykonával služby zpravidla ve 12 hodinových směnách v rozmezí od 8:00 hodin do 20:00 hodin při nepravidelném rozvržení doby služby. Tato skutečnost vyplynula z přehledů služeb z Ekonomického informačního systému (dále jen „EKIS“, č. l. 23 spisu) a výkazů služeb rovněž z EKIS (č. l. 20 spisu). Takové rozvržení doby služby odpovídá i rozkazu ředitele Pyrotechnické služby č. 37/2016, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba u Pyrotechnické služby, který byl účinný v rozhodné době. Z tohoto rozkazu zároveň plyne, že příslušníci měli rozvrhovánou dobu služby s nerovnoměrným rozvržením doby služby v jednosměnném režimu obdobně jako žalobce. Žalobce tedy vykonával službu v posuzovaném období v jednom typu směny, resp. vykonával službu v jednosměnném režimu služby při nepravidelném rozvržení doby služby.
11. Podle žalovaného je třeba striktně od sebe odlišit základní dobu služby, služební pohotovost, službu přesčas a směnný režim služby. Žalobce tyto instituty směšuje, přistupuje k extenzivnímu výkladu příslušných právních ustanovení a snaží se pomocí toho dotvářet směnný režim. S ohledem na faktický výkon služby žalobce v posuzovaném období však nebylo zjištěno, že by žalobce vykonával běžně službu ve směnném režimu nebo že by se na něm podílel v relevantním rozsahu požadovaném judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53), tj. z více jak 50 % základního fondu doby služby.
12. Doplnil, že služební pohotovost se uskutečňuje výlučně mimo dobu služby a příslušníkovi ji lze nařídít v důležitém zájmu služby, jestliže je dán předpoklad výkonu služby přesčas. Jedná se o situaci, při níž je příslušník v době odpočinku připraven konat v případě potřeby službu. Z daného plyne, že příslušník plněním služební pohotovosti službu nevykonává. Žalovaný k tomu konstatoval, že nelze služební pohotovost považovat za výkon služby nebo případně za nějakou další směnu. Pokud je příslušník, kterému byla nařízena služební pohotovost, povolán k výkonu služby, jedná se o službu přesčas. Až v tomto okamžiku se jedná o výkon služby, nicméně s ohledem na povahu služby přesčas nelze ani tuto službu považovat z hlediska posuzování režimu služby za nějakou další směnu. Plnění služební pohotovosti a výkon služby přesčas jsou odměňovány na základě zvláštních ustanovení zákona č. 361/2003 Sb., a nelze je slučovat se směnným režimem služby nebo pomocí nich takový režim dotvářet. Tato skutečnost přitom vychází též ze samotné dikce § 53 odst. 1 ve spojení s § 52 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., neboť doba služby se rozvrhuje na jednotlivé

směny, tj. jednotlivé časové úseky, v nichž dochází k výkonu služby, jako části základní doby služby, nikoliv včetně služby přesčas.

13. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobce, že pro výkon služby a služební pohotovosti jsou kladeny stejné nároky. Dle žalovaného jsou výkon služby a služební pohotovost zcela odlišné samostatné instituty upravené speciálními ustanoveními zákona č. 361/2003 Sb. včetně způsobu jejich odměňování. V době služební pohotovosti je příslušník k výkonu služby připraven, tzn., že danou službu nevykonává. Na připravenost k výkonu služby nelze nahlížet stejně jako na výkon služby. Služební pohotovost je příslušníky plněna v době odpočinku a je právně i fakticky nemožné, aby v této době příslušník vykonával službu, aniž by šlo o službu přesčas. V rámci samotné služební pohotovosti příslušníci nevykonávají žádné služební úkoly, jsou toliko připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat. Za tuto připravenost k výkonu služby jsou honorováni dle § 126 zákona č. 361/2003 Sb. V duchu tvrzení žalobce by byla popřena služební pohotovost a tento právní pojem by se stal obsoletní.
14. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že vykonává směny v délce 24 hodin, které jsou rozděleny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti. Dle žalovaného žalobce opět přistupuje ke směšování výkonu služby a služební pohotovosti a tímto způsobem usuzuje na směnný režim služby. Zároveň jeho tvrzení neodpovídá faktickému výkonu služby žalobce ani příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby. Žalobce v posuzovaném období vykonával službu zpravidla ve 12 hodinových směnách v rozmezí od 8:00 do 20:00 hodin při nepravidelném rozvržení doby služby. Žalovaný upřesnil, že v některých dnech žalobce vykonával kratší směny, a to nejčastěji v rozmezí od 8:00 do 16:00 hodin, např. dne 17. 7. 2018, 6. 5. 2019, 13. 2. 2020, popř. dne 20. 3. 2019 vykonával službu v době od 08:00 do 13:00 hodin a 29. 9. 2019 v době od 14:00 do 19:00 hodin. Delší směny byly zjištěny např. ve dnech 9. 11. 2018, a to od 08:00 do 23:00 hodin, 27. 12. 2018 od 08:00 do 24:00 hodin a 3. 3. 2020 od 08:00 do 21:00 hodin. Bylo tomu tak zjevně z důvodu zájmu služby a také rozvrhu doby služby s ohledem na vyrovnávací období podle § 53 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. Pokud vznikla potřeba výkonu služby nad rámec stanovených směn, byl žalobce povolán k výkonu služby v rámci služební pohotovosti a konal službu přesčas, nebylo však potřeba zajištění pravidelného výkonu služby v rozsahu další směny.
15. Podle žalovaného nejsou žalobcem uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu na věc přílehlavé, jelikož se netýkají směnného režimu služby v podmínkách služební poměru příslušníků nebo zvýšení základního tarifu služební příjmu v souvislosti se směnným režimem služby. Předmětem případů posuzovaných Nejvyšším správním soudem byl případný doplatek služební platy za výkon služby v rámci služební pohotovosti konané na pracovišti ve smyslu zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích“). Ve zmíněných případech bylo nezbytné postavit najisto, zda byla služební pohotovost žalobcům nařízena, zda tomu bylo v důležitém zájmu služby, a z tohoto důvodu bylo třeba zjistit i to, jakou činnost tito žalobci v rámci služební pohotovosti vykonávali. Předmětem sporu bylo, zda nebyla z materiálního hlediska též v době služební pohotovosti vykonávána služba a zda žalobcům nevznikl nárok na doplatek služební platy za výkon služby v rámci služební pohotovosti, nebo zda jim náleží „pouze“ odměna za služební pohotovost. Ke směnnému režimu služby se Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích vůbec nevyjadřoval.

Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 4. 2021 byla služebnímu funkcionáři doručena žádost žalobce ve věci doplatku služebního příjmu a návrhu na zahájení řízení podle ustanovení § 178 zákona č. 361/2003 Sb., ve které žalobce žádá o doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2020, neboť mu měl být v tomto období přiznán základní tarif dle ust. § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., když výkon služby jednoznačně naplňoval znaky pro přiznání zvýšeného tarifu. Svoji žádost doplnil a specifikoval podáním ze dne 4. 5. 2021.
17. Po provedeném dokazování vydal služební funkcionář dne 21. 2. 2022 rozhodnutí, kterým ve výroku I. zamítl žádost o doplatek služebního příjmu za období od 24. 5. 2017 do 26. 4. 2018 z důvodu promlčení, ve výroku II. zamítl žádost žalobce o doplatek služebního příjmu, neboť systém výkonu služby expozitury České Budějovice odboru munice Pyrotechnické služby Policie České republiky nenaplnuje zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, tudíž nevznikl právní nárok na doplacení služebního příjmu. Výrokem III. byly žalobci přiznány nároky na doplatek služebního příjmu v příslušném období od 27. 4. 2018 za měsíce červen 2018, říjen 2018 a červen 2019, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť podíl výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích naplňoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, a vznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu, v celkové výši 13 962 Kč služebního příjmu, a výrokem IV. byly zamítnuty nároky na doplatek služebního příjmu v příslušném období od 27. 4. 2018 za měsíce květen 2018, červenec 2018, srpen 2018, září 2018, listopad 2018 až květen 2019, červenec 2019 až prosinec 2020, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť podíl výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích nenaplnoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 % není validní a nevznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu.
18. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým prvostupňové rozhodnutí částečně změnil tak, že upravil záhlaví rozhodnutí a v bodu I. upravil období, když uvedl, že *„žádost o doplatek služebního příjmu za období 24. 5. 2017 do 26. 4. 2018 z důvodu promlčení podle ustanovení § 206 zákona ...“* a bod II. upravil tak, že uvedl: *„žádost o doplatek služebního příjmu, vyjma části žádosti, o níž je rozhodnuto výrokem v bodu č. I., III. a IV., neboť systém výkonu služby“*.
19. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve shrnul obsah prvostupňového rozhodnutí a obsah správního spisu, a následně rekapituloval průběh odvolacího řízení včetně odvolací argumentace žalobce.
20. Žalovaný předeslal, že žalobce odvoláním napadl toliko výroky I., II. a IV. prvostupňového rozhodnutí (tj. ty výroky, jimiž bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho Žádosti, resp. nároků v ní uplatněných), a konstatoval, že není oprávněn přezkoumávat výrok III. prvostupňového rozhodnutí.
21. Po shrnutí relevantní právní úpravy žalovaný odůvodnil výrok I prvostupňového rozhodnutí, tj. rozhodnutí o promlčení uplatněného nároku na doplatek služebního příjmu. Žalovaný uvedl, že žalobce ve své žádosti ze dne 27. 4. 2021 žádal o doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2020, přičemž v doplnění žádosti ze dne 4. 5. 2021 uvedl, že žádá o doplatek za období od 24. 5. 2017. Žalovaný konstatoval, že s ohledem na §

45 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), lze předmět žádosti zúžit, případně vzít žádost částečně zpět, avšak v průběhu správního řízení již nelze předmět žádosti rozšířit. Žalovaný proto uvedl, že nemohl akceptovat požadavek žalobce, kterým v průběhu již zahájeného řízení rozšířil předmět žádosti, ale vycházel z období uvedeného v původně podané žádosti. Konstatoval, že přistoupil ke korekci počátečního data, od kterého je nárok na uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru promlčen (tedy od 1. 1. 2018, nikoliv od 24. 5. 2017), a doplnil, že tato změna byla provedena toliko z důvodu správnosti určení posuzovaného období, přičemž v konečném důsledku nemá vliv na práva žalobce.

22. Co se týče výroků II. a IV. prvostupňového rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že podstatou projednávané věci je otázka, zda žalobce ve vymezeném období naplňoval podmínky zvýšeného základního tarifu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., který je přiznán příslušníkům, kteří vykonávají službu v dvousměnném, třisměnném, anebo nepřetržitém výkonu služby. Doplnil, že ve dvousměnném provozu se příslušníci ve výkonu služby vzájemně střídají, a to ve dvou směnách (např. ranní a odpolední), ve třisměnném režimu ve třech směnách (např. ranní, odpolední a noční) v rámci 24 hodin po sobě jdoucích a u nepřetržitého režimu je provoz zajištěn po dobu 24 hodin po sobě jdoucích denně 7 dní v týdnu, a to střídáním ve směnách nebo 24hodinovými směnami. Charakteristickým znakem pro vzájemné střídání příslušníků v rámci směnného nebo nepřetržitého režimu služby je dle žalovaného pravidelnost, tj. že vzájemné střídání není nahodilé, nýbrž opakující se v rámci určitého cyklu.
23. Žalovaný se předně zabýval tím, zda běžný výkon služby žalobce naplnil podmínky směnného režimu služby, resp. zda se žalobce v určitém rozsahu na směnném režimu výkonu služby podílel, a pokud ano, v jakém rozsahu tomu bylo ve vztahu ke zbytku základního fondu doby služby.
24. Poukázal na rozkaz ředitele Pyrotechnické služby ze dne 13. 9. 2016, č. 37/2016, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba u Pyrotechnické služby. Tímto bylo stanoveno, že příslušníci zařazení v expoziturách odboru munice Pyrotechnické služby vykonávají služby při nerovnoměrném rozvržení doby služby, přitom ta se rozvrhuje do směn zpravidla v délce 12 hodin od 8:00 do 20:00 hodin, pokud zájem služby nevyžaduje změnu doby služby v dané směně. Žalovaný na základě podkladů založených ve spisovém materiálu dospěl k závěru, že skutečný výkon služby žalobce odpovídal takovému rozvržení, tj. že žalobce standardně vykonával službu při nerovnoměrném rozvržení doby služby v jednosměnném režimu služby.
25. Žalovaný dále uvedl, že vedle výkonu služby žalobce plnil služební pohotovost a službu přesčas. Zdůraznil, že služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu služby a je nezbytné ji odlišovat od výkonu služby. Pokud je příslušník, kterému byla nařízena služební pohotovost povolán k výkonu služby, jedná se o službu přesčas. Ani s ohledem na povahu služby přesčas však tuto nelze považovat za nějakou další směnu. Žalovaný proto uzavřel, že běžný chod odboru munice Pyrotechnické služby, vyjma zajišťování činností ve Vrběticích, neprobíhá ve směnném režimu služby, a proto bylo namístež žádost v tomto směru zamítnout, jak bylo učiněno ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí ve znění napadeného rozhodnutí.
26. Následně se žalovaný věnoval režimu služby zavedenému ve Vrběticích, kde žalobce v příslušném období vykonal několik směn. Ohledně žalobcem tvrzeného směnného režimu

výkonu služby v rámci opatření Vrbětice, služební funkcionář i žalovaný v rozhodnutích obsáhlým způsobem vysvětlili, z jakých důvodů nelze přiznat za služby vykonané na pracovišti ve Vrbeticích nárok na zvýšení základního tarifu služebního příjmu žalobci. Žalovaný při posouzení, zda výkon služby ve Vrbeticích probíhal ve směnném režimu, vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 Ads 59/2012 - 53, ve kterém soud jako podstatné hledisko hodnotil podíl výkonu služby na směnném režimu (o kterém v předmětné věci nebylo sporu) vůči základnímu či celkovému fondu doby služby. Žalovaný nejprve konstatoval, že způsob, jakým danou otázku posoudil služební funkcionář, shledává nepřezkoumatelným a částečně nezákonným, avšak za zachování zásady hospodárnosti přistoupil k samostatnému posouzení, jaký podíl výkonu služby ve Vrbeticích tvořil základní fond doby služby žalobce za posuzované období, a to bez ohledu na to, zda ve Vrbeticích směnný režim byl zaveden, či nikoliv. Učinil tak z důvodu zjištění, zda žalobci mohl vůbec vzniknout nárok na doplatek služebního příjmu, pokud by ve Vrbeticích příslušníci vykonávali službu v daném období ve směnném režimu služby. Žalovaný zastává názor, že příslušníkovi náleží doplatek služebního příjmu za podílení se na směnném režimu, pokud by část výkonu služby na nepřetržitém, resp. směnném režimu, odpovídala více než 50 % základního fondu doby služby. Žalovaný uvedl, že na základě informací ze spisového materiálu (podle výkazu služeb z EKIS) zjistil, že žalobce se na výkonu služby ve Vrbeticích podílel nejvýše v poměru 18,1 % z celkového měsíčního základního fondu doby služby, tj. v menším zlomku základního fondu doby služby. Uzavřel, že i pokud by byl ve Vrbeticích zaveden směnný režim, nemohl by podíl výkonu služby žalobce v daném rozsahu zasáhnout do biorytmu a sociálního a rodinného života žalobce v takové intenzitě, s jakou je spojena kompenzace odpovídající zvýšení základního tarifu služebního příjmu podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.

27. Následně se žalovaný věnoval jednotlivým odvolacím námitkám žalobce. K námitce žalobce, že pokud je služba u Pyrotechnických služeb rozvržena tak, že je v době od 8:00 do 20:00 zajištěna prostřednictvím dvou příslušníků odboru munice Pyrotechnických služeb na služebně a následně na tuto 12hodinovou směnu navazuje pohotovost jednoho příslušníka odboru munice, která je zajištěna od 20:00 do 8:00 hodin, jedná se o službu v nepřetržitém provozu, žalovaný uvedl, že pokud je po naplánované směně příslušníky odboru munice plněna služební pohotovost, nelze ji označovat za službu, resp. výkon služby.
28. Konstatoval, že služební pohotovost, která není ze zákona výkonem služby, či služby přesčas, která je vykonávána zcela výjimečně a mimo rámec směn, nelze považovat za pravidelnou směnu jako součást směnného režimu, v rámci něhož dochází k vzájemnému a pravidelnému střídání příslušníků. Dle názoru žalovaného se jedná o zcela odlišné a samostatné instituty, které mají speciální úpravu odměňování v zákoně č. 361/2003 Sb. Zvýšení základního tarifu jako peněžité ohodnocení výkonu služby příslušníků v různých vzájemně na sebe navazujících úsecích nelze v případě služební pohotovosti a služby přesčas požadovat, neboť na ně nedopadá a týká se zcela jiné situace. Doplnil, že v rámci služební pohotovosti příslušníci nevykonávají služební úkoly, jsou toliko připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat a za tuto připravenost k výkonu služby jsou honorováni podle § 126 zákona č. 361/2003 Sb. V duchu tvrzení žalobce by tak dle žalovaného byla popřena služební pohotovost a tento právní pojem by se stal obsoletní.
29. Námitku žalobce, že v souvislosti se služební pohotovostí je nutno vzít v potaz, že dobu služební pohotovosti sice příslušník odboru munice Pyrotechnické služby tráví v místě svého bydliště, avšak je povinen neprodleně reagovat na pokyn svého zaměstnavatele a

neprodleně se dostavit do místa výkonu služby, žalovaný shledal nedůvodnou. Uvedl, že doba, v níž žalobce plnil služební pohotovost, je dobou odpočinku. Konstatoval, že se svým způsobem jedná o zásah do osobního života příslušníka, avšak za ni příslušníkovi náleží jistá kompenzace jako odměna za služební pohotovost, nikoliv však za výkon služby. Žalovaný dále rozvedl, proč dle jeho názoru nejsou závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 21. 2. 2018 ve věci C-518/15, *Ville de Nivelles v. Rudy Matzak* (dále jen „rozsudek C-518/15“) přenositelné na projednávanou věc.

30. Námitce žalobce, že v prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně pracováno s pojmem služební pohotovost, neboť mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí není ve svém důsledku žádný rozdíl, žalovaný nepřisvědčil. Dle jeho názoru žalobce směšuje výkon služby a služební pohotovost, i když se jedná o odlišné právní instituty.
31. Žalovaný rovněž jako nedůvodnou shledal námitku žalobce, v níž s poukazem na důvodovou zprávu k § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. namítal, že Pyrotechnická služba je službou složitou, odpovědnou a namáhavou, jejíž výkon je podmíněn získáním odborných zkušeností a znalostí, přičemž toto jsou kritéria podstatná pro zařazení do tarifní skupiny podle § 114 odst. 2 předmětného zákona, nikoliv místo konání služby a tedy skutečnost, že je část služby konána mimo služebnu, automaticky neznamená, že je vyloučen služební režim podle § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. Žalovaný uvedl, že služební pohotovost je určitým stupněm připravenosti příslušníka v době odpočinku konat v případě potřeby službu, nikoliv výkonem služby. Opětovně zdůraznil, že v případě výkonu služby v době služební pohotovosti se jedná o službu přesčas.
32. Ani poslední námitku žalobce poukazem na stanovisko personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007 (tj. že zvýšený tarifní služební příjem má náležet těm příslušníkům, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne a u kterých dochází při výkonu služby k zasažení biorytmu a společenského a rodinného života) neshledal žalovaný důvodnou. Žalovaný vyjádřil souhlas s předmětným stanoviskem, avšak zdůraznil, že dotčený režim služby u žalobce v posuzovaném období zjištěn nebyl. Uvedl, že žalobce v posuzovaném období běžně vykonával službu v jednosměnném režimu při nerovnoměrném rozvržení doby služby.
33. Závěrem žalovaný konstatoval, že ze shromážděných podkladů vyplynulo, že se příslušníci expozitur odboru munice Pyrotechnické služby při běžném výkonu služby nestřídají v různých směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, nýbrž všichni vykonávají službu v jednom typu směny zpravidla v délce 12 hodin od 8:00 do 20:00 hodin při nerovnoměrném rozvržení pracovní doby jako žalobce. Dle názoru žalovaného se tak nezakládá na pravdě tvrzení žalobce, že podstatná část služby je vykonávána od 22:00 do 6:00 hodin. Zdůraznil, že příslušníkům expozitur odboru munice není při běžném výkonu služby rozvrhována doba do dvou 12hodinových úseků, které na sebe bezprostředně navazují. Žalovaný vyjádřil nesouhlas se snahou žalobce dotvářet směnný režim služby u příslušníků odboru munice pomocí služební pohotovosti.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

34. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O podané žalobě soud rozhodl

bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s.

35. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem provedení dokazování. Konání jednání za účelem provedení výsledku žalobce považoval soud se zřetelem k dále rozvedeným důvodům za nadbytečné, neboť se s ohledem na shledaná pochybení žalovaného věcným přezkumem napadeného rozhodnutí a samotným posouzením charakteru služby vykonávané žalobcem v době vykazované jako služební pohotovost prozatím nemohl zabývat.
36. V posuzované věci žalobce brojí proti rozhodnutím služebních orgánů, jimiž byla zamítnuta jeho Žádost o doplatek služebního příjmu. Nárok na zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., za výkon služby u Pyrotechnické služby žalobci dle jeho přesvědčení náležel, neboť fakticky vykonával službu ve směnném režimu podle § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., za účelem zajištění nepřetržitého provozu odboru munice Pyrotechnické služby. Žalobce přitom k závěru o faktickém konání služby ve směnném režimu dospěl s ohledem na pravidelně nařizovanou (a konanou) služební pohotovost, kterou dle jeho názoru byl u odboru munice nahrazován výkon služby. Žalovaný naopak dospěl k závěru, že žalobce vykonával službu v jednosměnném režimu služby při nepravdělném rozvržení doby služby, resp. že službu ve směnném režimu nevykonával a tudíž mu nárok na zvýšení základního tarifu nesvědčil.
37. Pro úplnost soud konstatuje, že je mu z úřední činnosti známo, že v posuzované věci se jedná o jeden z více než dvaceti případů žalob příslušníků různých expozitur odboru munice Pyrotechnické služby (zastoupených stejným právním zástupcem), v nichž dotčení příslušníci shodně brojí proti rozhodnutím, jimiž byly zamítnuty jejich žádosti o doplatek služebního příjmu. Argumentace obsažená v žalobách je přitom fakticky totožná, resp. jedná se o shodnou právní argumentaci uplatněnou na obdobném skutkovém půdorysu (liší se pouze místo výkonu služby či období, v němž byla služba vykonávána).
38. K dnešnímu dni přitom byla pravomocně skončena tři řízení, a to ve věcech vedených zdejší soudem pod sp. zn. 18 Ad 13/2022, sp. zn. 17 Ad 11/2022 a sp. zn. 6 Ad 9/2022. Šestý senát rozsudkem ze dne 11. 1. 2023, č.j. 6 Ad 9/2022 - 56, rozhodl o zamítnutí žaloby, neboť ji nepovažoval za důvodnou. V odůvodnění dotčeného rozsudku se nicméně soud zabýval výlučně režimem výkonu služby, resp. závěry, jež žalovaný učinil ve vztahu ke směnnému provozu ve Vrběticích, nikoli výkonem standardní služby. Ostatní jmenované senáty rozsudky ze dne 23. 3. 2023, č.j. 18 Ad 13/2022 - 90 a ze dne 26. 4. 2023, č. j. 17 Ad 11/2022 - 66, napadená rozhodnutí zrušily a věci vrátily žalovanému k dalšímu řízení. Jedenáctý senát shodně se sedmnáctým a osmnáctým senátem považuje otázku rozvržení doby služby vykonávané v rámci opatření Vrbětice za mimoběžnou z pohledu předmětu řízení tak, jak byl vymezen podanou žalobou, resp. uplatněnými žalobními body; naopak zásadním shledává posouzení okolností týkajících se faktického výkonu služební pohotovosti příslušníky odboru munice Pyrotechnické služby. Nepovažoval proto za účelné vyčkávat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti dotčenému rozhodnutí šestého senátu, neboť se domnívá, že závěry konstatované v rozsudku č.j. 6 Ad 9/2022 - 56 se mýlí s podstatou námitek vznášených žalobcem, a jedenáctý senát se tak i z tohoto důvodu necítí býti jimi vázán.
39. Zásadní spornou otázkou mezi účastníky totiž je, zda žalovaný v odvolacím řízení v dostatečné míře posoudil argumenty žalobce, které dle jeho názoru svědčí o tom, že žalobce fakticky vykonával službu ve směnném režimu. Žalobce totiž již v žalobě tvrdil, že

se žalovaný posouzením charakteru služby vykonávané v průběhu období vykazovaného formálně jako služební pohotovost věcně nezabýval, přestože právě toho se prostřednictvím své odvolací argumentace domáhal.

40. Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Podle ustálené judikatury správních soudů je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč ji považuje za lichou, mylnou nebo vyvrácenou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů pak může být rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán založil rozhodovací důvody na skutečnosti v řízení nezjišťované nebo zjištěné v rozporu se zákonem, případně není-li zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
41. Soud dospěl k závěru, že žalobce již v průběhu správního řízení před služebními orgány namítal, že mu byla služební pohotovost nařizována za účelem pokrytí nepřetržitého provozu a byla obsahově shodná s náplní běžného výkonu služby. K uvedenému závěru soud dospěl zejména na základě podání žalobce označeného jako „*Doplnění návrhu na zahájení řízení dle ust. § 178 zák. č. 361/2003 Sb., ve věci žádosti o doplatek služebního příjmu*“ ze dne 4. 5. 2021, a také z podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí služebního orgánu. V prvním z uvedených podání žalobce popsal rozvržení služebního režimu příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby příslušné expozitury. Z tohoto popisu žalobce dovedl, že se jedná o faktický výkon služby v délce 24 hodin, která je zajišťována prostřednictvím dvou směn. Žalobce k tomu výslovně namítal, že pracovní pohotovostí nelze nahrazovat druhou směnu. Rovněž pak žalobce upozornil, že pracovní pohotovost představuje výjimečný prostředek, který má být využíván v případech naléhavé potřeby. V podaném odvolání žalobce zejména namítal, že prvostupňovým služebním orgánem bylo nesprávně pracováno s pojmem služební pohotovost. Tvrdil, že mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí ve svém důsledku není žádný rozdíl, když příslušníkům Pyrotechnické služby je v režimu služební pohotovosti nařizována činnost, která je právě hlavní náplní uvedených služeb příslušníků.
42. K uvedené námitce žalovaný (stejně jako prvostupňový služební orgán) obecně poukazoval na rozdíl mezi služební pohotovostí a dobou služby dle zákona č. 361/2003 Sb., a zdůraznil, že služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu služby a je nezbytné ji od výkonu služby odlišovat. Na základě uvedeného měl žalovaný za to, že služební pohotovost nelze považovat za výkon služby a rovněž ani za další směnu.
43. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce žalobce vyložil pojmy služba a služební pohotovost tak, jak jsou upraveny v zákoně č. 361/2003 Sb., aniž by jakýmkoliv způsobem reagoval na podstatu argumentace žalobce. Žalobci se tak nedostalo žádné konkrétní odpovědi na jím uplatněnou námitku o pravidelném nařizování služební pohotovosti a její obsahové shodnosti s výkonem služby. Za uvedeného stavu věci soud dospěl k závěru, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, když z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda se žalovaný zabýval otázkou, zda v projednávaném případě byly naplněny zákonné

povinnosti nařizování služební pohotovosti a jaký byl charakter činností vykonávaných v rámci služební pohotovosti, respektive čím se odlišoval od výkonu běžné služby.

44. V této souvislosti soud upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2022, č. j. 1 As 247/2021-40, na který žalobce také odkázal v podané žalobě, a ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval totožnou otázkou jako v nyní projednávané věci, a to zda z materiálního hlediska i v době označené jako služební pohotovost nebyla vykonávána služba. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku aproboval závěr, podle kterého pro posouzení oprávněnosti nároku na doplacení ušlého platu je nezbytné posoudit tři okruhy otázek, a to (1) zda existuje rozkaz, jímž byla žalobci služební pohotovost nařízena; (2) zda byl dán důležitý zájem služby pro nařízení služební pohotovosti (první dvě podmínky tvoří formální aspekt věci, tj. zda byla pohotovost nařízena v souladu se zákonem); a (3) jakou činnost žalobce v době označené jako služební pohotovost fakticky vykonával (materiální aspekt). Soud doplňuje, že si je vědom, že uvedené závěry Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o vojácích. Tato skutečnost však nemůže být důvodem, pro který by výše uvedené závěry nemohly být aplikovány i na projednávaný případ.
45. Pro úplnost soud uvádí, že závěr žalovaného, podle kterého není rozsudek ve věci C-518/15 pro projednávaný případ přílehlavý, považuje za předčasný. Žalovaný se v projednávaném případě nezabýval konkrétními podmínkami výkonu služební pohotovosti, a tedy nemohl oba případy odpovídajícím způsobem porovnat.
46. Dále soud dospěl k závěru, že žalovaný zatížil své rozhodnutí i další vadou, která brání jeho věcnému přezkumu ze strany soudu. Protože se žalovaný nikterak nezabýval materiálním posouzením služební pohotovosti vykonávané žalobcem, nejsou součástí správního spisu, který byl žalovaným soudu předložen, podklady, na základě kterých by bylo možné faktickou povahu výkonu služební pohotovosti žalobce posoudit. Žalovaný tedy v tomto ohledu nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, neboť důvodnost tvrzení žalobce nelze s ohledem na podklady obsažené ve správním spise posoudit. Za tímto účelem přitom bude třeba zásadního doplnění spisového materiálu, a to nejenom o podklady ve vztahu k žalobci, ale rovněž ve vztahu k organizaci činnosti Pyrotechnické služby příslušné expozitury. Na výše uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že obsahem spisového materiálu je přehled služeb žalobce (tj. údaje o plánovaných a skutečně vykonávaných službách). Na základě tohoto podkladu, který se nadto váže pouze k žalobci, není možno komplexně posoudit faktický průběh výkonu služby a služební pohotovosti, ke kterému dochází v rámci dané expozitury.

Závěr a náklady řízení

47. Protože soud shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán názorem soudu.
48. V dalším řízení se žalovaný především bude zabývat podstatou argumentace žalobce ve vztahu k jeho žádosti o doplatek služebního příjmu, tj. v potřebném rozsahu doplní dokazování tak, aby následně mohl posoudit, jakým způsobem probíhal výkon služební pohotovosti žalobce v dotčeném období, resp. jakým způsobem probíhalo plánování a nařizování služební pohotovosti, zda byl tento postup v souladu s podmínkami stanovenými zákonem č. 361/2003 Sb., jaký byl charakter činností vykonávaných v rámci plnění služební

pohotovosti a zda se tyto činnosti shodovaly s výkonem běžné služby (případně v jakém rozsahu se lišily). Na základě provedených zjištění pak vysloví a přezkoumatelným způsobem odůvodní, zda tyto okolnosti měly vliv na faktické rozvržení doby služby žalobce, a v návaznosti na tyto poznatky znovu posoudí důvodnost žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu.

49. Pro úplnost soud konstatuje, že nepřehlédl návrh žalobce na zrušení prvostupňového rozhodnutí. Tento postup však soud v projednávané věci neshledal potřebným. Bude na žalovaném, aby posoudil, zda vady vytýkané zdejším soudem odstraní sám, či zda za tímto účelem přistoupí k zrušení prvostupňového rozhodnutí a věc služebnímu funkcionáři vrátí k novému projednání.
50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 3 100 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobce JUDr. Jiřího Nováka, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. července 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu